

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Telly s.r.o.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, zast. Mgr. Monikou Marekovou, advokátkou se sídlem Mánesova 1059/41, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 10 A 90/2020 - 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, zn. MK 29598/2020 SOAP. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s. (dále jen „OSA“) je na základě a v rozsahu konkrétně označených rozhodnutí žalovaného ode dne nabytí účinnosti zákona č. 102/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), tj. od 20. 4. 2017 oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem rozhlasového a televizního vysílání děl hudebních s textem či bez textu s výjimkou děl hudebně dramatických podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

[2] Před přijetím novely provedené výše uvedeným zákonem č. 102/2017 Sb. vykonával OSA na základě příslušných oprávnění dobrovolnou kolektivní správu v oblasti užití děl přenosem rozhlasového a televizního vysílání podle § 22 odst. 1 autorského zákona, zatímco pro užití formou kabelového přenosu ve smyslu § 22 odst. 2 téhož zákona vykonával kolektivní správu

povinnou. Uvedená novela sjednotila režim kolektivní správy tak, že s účinností od 20. 4. 2017 jde o kolektivní správu povinnou, bez ohledu na technologii přenosu. Přechodná ustanovení novely v čl. II bodu 6 stanoví, že kolektivní správce, kterému bylo uděleno oprávnění k výkonu kolektivní správy podle dosavadních právních předpisů (tj. před účinností novely), je oprávněn ke kolektivní správě práv podle autorského zákona ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti novely. Jelikož však při sjednávání sazebníků podle § 98f autorského zákona některé subjekty namítaly neoprávněnost výkonu povinné kolektivní správy OSA v oblasti užití děl přenosem rozhlasového a televizního vysílání po účinnosti dané novely (tj. v oblasti, kde dříve vykonával kolektivní správu dobrovolnou), žádal OSA o vydání rozhodnutí, kterým by žalovaný deklaroval, že OSA je oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy i po účinnosti dané novely.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka rozklad. Současně s podáním rozkladu podala také žalobu k městskému soudu.

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Městský soud odmítl žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V napadeném usnesení městský soud zkoumal, zda rozhodnutí žalovaného zasahuje do právní sféry stěžovatelky. Vyšel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 107/2020 - 85, ze kterého podle názoru městského soudu vyplynulo, že „*udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy se stěžovatelčiny právní sféry nijak nedotklo, k takovému dotčení může dojít až zprostředkovaně, v praktických situacích spojených s výkonem kolektivní správy.*“ Uzavřel proto, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a je ze soudního přezkumu vyloučeno.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Konkrétně namítala, že městský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 107/2020 - 85, který však na nyní projednávanou věc nedopadá. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí potvrdil, že OSA je oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem rozhlasového a televizního vysílání hudebních děl. Rozhodnutím vydaným podle § 142 správního řádu bylo fakticky nahrazeno původní rozhodnutí o udělení oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy podle § 22 odst. 1 autorského zákona, o které však OSA nikdy nepožádal (disponoval rozhodnutím, podle kterého byl oprávněn pouze k výkonu dobrovolné kolektivní správy). Civilní soudy přitom v již probíhajících řízeních z tohoto rozhodnutí vycházejí, což se negativně projevuje v právní sféře stěžovatelky.

[7] Stěžovatelka dále zdůraznila, že aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 s. ř. s. se odvíjí od tvrzení o zásahu do jejích práv, což v podané žalobě vylíčila dostatečně. Napadené rozhodnutí má vliv na určení výše sazeb za přenos rozhlasového a televizního vysílání, tedy i na práva a povinnosti stěžovatelky. Do účinnosti zákona č. 102/2017 Sb. nebyl přenos rozhlasového a televizního vysílání povinně kolektivně spravovaným právem, kolektivní správci mohli být oprávněni pouze k výkonu dobrovolné kolektivní správy. Po účinnosti tohoto zákona vyvstala otázka rozšíření oprávnění kolektivních správců, od čehož se odvíjí také stanovení sazby odměny (jedním z kritérií pro sazbu je i to, zda kolektivní správce vykonává dobrovolnou, či povinnou kolektivní správu, což má významný dopad na počet zastupovaných nositelů práv). OSA měl oprávnění pouze k výkonu dobrovolné kolektivní správy a po novelizaci autorského

pokračování

zákona nepožádal o oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, že OSA má oprávnění pro povinnou kolektivní správu, i když si byl vědom toho, že OSA požádal o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu právě kvůli odlišnému právnímu názoru uživatelů, vč. stěžovatelky. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného požaduje OSA po stěžovatelce sazby odměny ve výši odpovídající výkonu povinné kolektivní správy. Rozhodnutí žalovaného má tedy přímý dopad do práv stěžovatelky. Městský soud tak nemohl uzavřít, že napadené rozhodnutí do práv stěžovatelky nezasahuje, rozhodnutí o odmítnutí žaloby je proto nezákonné.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje a rozvíjí dříve uplatněné námitky. Uvedl, že městský soud správně odmítl žalobu jako předčasnou, neboť stěžovatelka podala proti napadenému rozhodnutí rozklad. Měla proto vyčkat vydání rozhodnutí o rozkladu [pozn. Nejvyššího správního soudu: městský soud odmítl žalobu jako nepřípustnou s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., nikoli jako předčasnou]. Co se týká rozhodnutí podle § 142 správního řádu, žalovaný uvedl, že samotným rozhodnutím vydaným podle tohoto ustanovení nevzniká oprávnění k výkonu kolektivní správy; jedná se o deklaratorní rozhodnutí, které žadateli pouze potvrzuje již existující stav. Z toho důvodu se také nemůže dotýkat práv třetích osob, neboť žádná nová práva nezakládá. Uživatelé autorských děl (tj. ani stěžovatelka, která je provozovatelem satelitní a internetové televize) proto nemohou být rozhodnutím přímo dotčeni.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstatou věci je posouzení zákonnosti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí stěžovatelčiny žaloby proti rozhodnutí žalovaného. V takovém případě lze kasační stížnost opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, proto ani Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost toho, co podání žaloby předcházelo. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky odmítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že odmítne-li krajský, resp. městský soud žalobu podle nesprávného ustanovení, jedná se sice o vadu, tato vada však není důvodem pro zrušení usnesení o odmítnutí žaloby, byl-li dán jiný důvod odmítnutí. Zrušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správného důvodu by totiž bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, č. 1476/2008 Sb. NSS).

[12] Předně Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově totožnou věcí, která se rovněž týkala stěžovatelky, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č. j. 6 As 360/2020 - 31 (odlišnost tam posuzované věci spočívala pouze v jiném subjektu, kterému bylo na jeho žádost

vydáno rozhodnutí podle § 142 správního řádu o oprávnění k výkonu kolektivní správy). Zdejší soud přitom nevidí důvodu jakkoli se od tohoto rozhodnutí odchylovat.

[13] Městský soud v napadeném usnesení dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí se nijak nedotýká právní sféry stěžovatelky, protože se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť nenaplnuje materiální znak rozhodnutí. Vyšel přitom z rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020 - 85, kterým Nejvyšší správní soud odmítl žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že žalovaný při výkonu pravomocí v oblasti kolektivní správy autorských práv svěřených mu autorským zákonem nesprávně interpretuje právní předpisy, a tím umožňuje kolektivním správcům požadovat po stěžovatelce odměny za užití předmětů ochrany v širším rozsahu, než k jakému jsou oprávnění. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že *„jednání žalovaného popsané v žalobě, spočívající v obecné interpretaci právních předpisů, nesměruje přímo vůči stěžovatelce a z podstaty ani nemůže zasahovat do jejích veřejných subjektivních práv, přiznávat jí je nebo odebírat. Jde totiž o právní výklad, který nemá individuálního adresáta a který se může projevit až zprostředkovaně, v praktických situacích spojených s výkonem kolektivní správy. Teoretický výklad práva provedený správním orgánem se bez dalšího do stěžovatelčinych práv nepromítá, resp. ani sám o sobě nezasahuje žádná veřejná subjektivní práva konkrétního adresáta;“* viz bod 34 rozsudku zdejšího soudu č. j. 9 As 107/2020 - 85.

[14] Citovaný rozsudek se týkal zásahové žaloby, v níž stěžovatelka spatřovala zásah v obecné interpretaci právních předpisů. To však z povahy věci nezákonným zásahem být nemůže (k podrobnostem srov. rozsudek č. j. 9 As 107/2020 - 85). Tento rozsudek se však nijak nevyjadřoval k povaze rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Stěžovatelka tedy oprávněně namítala, že rozsudek č. j. 9 As 107/2020 - 85 neposkytuje oporu pro závěr, že nyní napadený úkon – rozhodnutí o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí je naopak konkrétní akt aplikace práva, který žalovaný vydal zákonem předvídaným způsobem. Tímto rozhodnutím žalovaný závazně určil práva a povinnosti OSA, tj. autoritativně deklaroval, že je oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy na užití přenosem televizního vysílání. Toto rozhodnutí má konkrétně individualizovaného adresáta, kterému závazně určuje konkrétní práva (nikoli „uděluje“, jak nesprávně uvedl městský soud – viz bod 11 napadeného usnesení), je vydáno ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci. Splňuje tedy všechny požadavky kladené na rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014 - 52, č. 3151/2015 Sb. NSS). Současně se nejedná o rozhodnutí v soukromoprávní věci [což by zakládalo nepřipustnost podle § 68 písm. b) s. ř. s.]. Právní vztahy upravené autorským zákonem sice mají obecně soukromoprávní charakter, v oblasti vydávání a odnímání povolení ke kolektivní správě lze však spatřovat veřejnoprávní prvky. Řízení týkající se oprávnění k výkonu kolektivní správy spadají do pravomoci správních soudů od nabytí účinnosti s. ř. s. (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2003, č. j. 6 A 136/2001 - 80; či ze dne 2. 2. 2011 č. j. 5 As 38/2008 - 288, č. 2293/2011 Sb. NSS). Tento právní názor lze přitom vztáhnout i na případy určování, zda je určitý subjekt nositelem oprávnění k výkonu kolektivní správy. Jedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Odkaz městského soudu na § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. proto nebyl správný, neboť § 70 písm. a) s. ř. s. dopadá na úkony, které nenaplnují znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., což – jak bylo vysvětleno výše – není nyní projednávaný případ.

[15] Posouzení toho, zda se napadené rozhodnutí mohlo negativně projevit v právní sféře stěžovatelky, však nesouvisí s povahou žalobou napadeného úkonu (tj. s tím, zda jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., či nikoli), ale s aktivní procesní legitimací. Tyto dvě roviny však městský soud dostatečně neodlišuje. Jinými slovy řečeno, to, zda konkrétní úkon zakládá, mění, ruší či závazně určuje práva a povinnosti na straně jedné, a zda tak působí konkrétně vůči

pokračování

stěžovatelce na straně druhé, jsou dvě odlišné otázky a dva rozdílné důvody pro případné odmítnutí žaloby. Nedostatek aktivní procesní legitimace je důvodem pro odmítnutí žaloby jako návrhu podaného osobou zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], zatímco otázka, zda je napadený úkon rozhodnutím, souvisí s přípustností žaloby [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Odmítnout žalobu pro nedostatek aktivní procesní legitimace přitom lze jen v případech, kdy lze s ohledem na tvrzení žalobce jednoznačně konstatovat, že v žádném případě nemohlo dojít k zásahu do jeho právní sféry (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS).

[16] Pro posouzení nyní projednávané věci je však podstatné, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v prvním stupni správního řízení. Napadené rozhodnutí obsahovalo poučení, že je proti němu přípustný opravný prostředek – a sice rozklad. Toho ostatně stěžovatelka také využila. Nevyčkala však na rozhodnutí druhostupňové a „*z opatrnosti*“ napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně – žalovaného také správní žalobou. V takovém případě byl dán důvod nepřipustnosti žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. Právě z tohoto důvodu městský soud odmítl žaloby ve dvou skutkově podobných případech (usnesení ze dne 18. 9. 2020, č. j. 17 A 95/2020 - 83 a č. j. 17 A 96/2020 - 83), přičemž Nejvyšší správní soud jeho postup aproboval jako zákonný (rozsudky ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 As 253/2020 - 30; a ze dne 25. 1. 2021, č. j. 10 As 340/2020 - 31).

[17] Pokud jde o účastenství stěžovatelky v řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že aktivní procesní legitimace k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. není formálně spojena s tím, zda s ní správní orgán jako s účastníkem jednal (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 - 64, č. 2260/2011 Sb. NSS; srov. také znění § 65 odst. 1 s. ř. s., podle kterého je oprávněn žalobu proti rozhodnutí podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech napadeným rozhodnutím zkrácen). Podstatná je možnost dotčení jejích práv napadeným rozhodnutím. Ta je však také rozhodující pro posouzení toho, zda měla být stěžovatelka účastníkem původního správního řízení. Pouze v mimořádných případech může dojít k tomu, že osoba, která účastníkem správního řízení v souladu s právními předpisy nebyla a být neměla, může vznést tvrzení o dotčení svých práv rozhodnutím, které z tohoto řízení vzešlo, a tudíž může být oprávněna k podání žaloby (viz rozsudek ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013 - 33). V takovém případě po ní nelze vyžadovat vyčerpání opravných prostředků, k jejichž podání nebyla oprávněna. O takový případ může jít především tehdy, pokud zvláštní zákon obsahuje zvláštní úpravu účastenství pro určité správní řízení, přičemž okruh účastníků (taxativně) vymezuje užším způsobem, než by odpovídalo § 27 správního řádu. V důsledku toho mohou mimo výčet účastníků zůstat osoby, které jinak mohou být daným rozhodnutím dotčeny na svých právech. Pokud by o takovou situaci šlo v tomto případě, nemohl by městský soud žalobu odmítnout pro nepřipustnost (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 As 253/2020 - 30). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná.

[18] Účastenství v řízení, ve kterém bylo OSA vydáno rozhodnutí podle § 142, bylo určeno na základě obecné úpravy ve správním řádu, nikoli na základě zvláštního předpisu, takže lze předpokládat, že podmínky pro aktivní legitimaci k podání žaloby splňovali právě ti, kdo zároveň splňovali definici účastníka podle § 27 správního řádu. Stěžovatelka však zastává názor, že měla být účastníkem již tohoto správního řízení – ostatně, proto také podala proti napadenému rozhodnutí rozklad; žalobu podala „*z opatrnosti*“ pro případ, že by ministr kultury v rozhodnutí o rozkladu dospěl k závěru, že účastníkem řízení být neměla (viz bod 1.6 podané žaloby). Svou aktivní procesní legitimaci tedy opírá o stejnou argumentaci jako to, že měla být účastníkem v řízení před žalovaným podle § 27 odst. 2 správního řádu. V takovém případě však měla vyčkat na rozhodnutí o rozkladu, který podala, nikoli se obracet na správní soud. Subsidiarita soudního přezkumu totiž vyžaduje, aby byl opravný prostředek nejen podán, ale aby o něm bylo též

rozhodnuto. Otázkou dotčení jejích práv v důsledku určení, že OSA je oprávněn k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem televizního a rozhlasového vysílání, se totiž následně musí zabývat v rámci řízení o rozkladu ministr kultury – jeho úkolem je totiž posoudit, zda je stěžovatelka vůbec k podání rozkladu oprávněna. Poté, bude-li rozhodnutí ministra kultury pro stěžovatelku nepříznivé, se stěžovatelka může obrátit na správní soud. Přístup k soudní ochraně jí tudíž zůstává zachován, ovšem za předpokladu, že dodrží zákonem stanovený postup a vyčerpá dostupné prostředky ochrany v rámci veřejné správy předtím, než se obrátí na soud.

[19] Závěr městského soudu o odmítnutí žaloby byl tedy správný – avšak nikoli proto, že by napadené rozhodnutí bylo z přezkumu vyloučeno, nýbrž proto, že stěžovatelka nevyčerpala dostupné prostředky ochrany [tedy podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.]. Jak již bylo uvedeno výše, odmítne-li městský soud žalobu podle nesprávného ustanovení, jedná se sice o vadu, Nejvyšší správní soud však v takovém případě nevyhoví kasační stížnosti, byl-li dán jiný důvod pro odmítnutí. Zrušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správného důvodu by totiž odporovalo zásadě procesní ekonomie (viz již citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 129/2004 - 76).

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli bylo usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby zatíženo vadou, neboť městský soud měl žalobu odmítnout podle jiného ustanovení, jeho závěr o nepřípustnosti žaloby v konečném důsledku obstál. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu jejich náhradu Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu